

нотаріату; б) контроль за законністю вчинення суб'єктами нотаріальної діяльності нотаріальних дій [3, с. 61–64].

Законом України «Про нотаріат» 2 вересня 1993 року № 3425-XII визначено, що контроль за організацією нотаріальної діяльності уповноважених на це посадових осіб органів місцевого самоврядування, дотриманням ними порядку вчинення нотаріальних дій та виконанням правил нотаріального діловодства здійснюється Міністерством юстиції України [1]. Також відповідно до Закону до повноважень Нотаріальної палати України належать: представлення інтересів нотаріальних палат та нотаріусів у державних та інших установах; забезпечення захисту соціальних та професійних прав нотаріусів; участь у проведенні експертиз законопроектів з питань, пов'язаних з нотаріальною діяльністю; забезпечення підвищення кваліфікації нотаріусів та їхніх помічників; контроль за дотриманням нотаріусами правил професійної етики та інші повноваження [1].

Отже, контроль за нотаріальною діяльністю – це інструмент адміністративно-правового забезпечення нотаріальної діяльності, що використовується загальними та спеціальними суб'єктами публічної адміністрації для реалізації бінарного (адміністративного та внутрішньо нотаріального) контролюючого впливу на нотаріальні відносини задля дотримання норм нотаріального законодавства та приписів, належної організації нотаріальної діяльності, захисту прав учасників нотаріальної діяльності, та виявлення стану дотримання правил здійснення нотаріальної діяльності.

Список використаних джерел:

1. Про нотаріат: Закон України від 02.09.1993 № 3425-XII. Відомості Верховної Ради України. 1993. № 39. Ст. 383.
2. Карнарук Н. В. Державний контроль за нотаріальною діяльністю в Україні: Автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07; Нац. ун-т держ. податк. служби України. Ірпінь, 2007. 21 с.
3. Колпаков В. К. Поняття контрольного провадження у сфері нотаріату. Юридичний вісник. Повітряне і космічне право. 2013. № 1. С. 61-64.
5. Андрійко О. Ф. Організаційно-правові проблеми державного контролю у сфері виконавчої влади: дис. д.ю.н. за спец. 12.00.07. Київ, 1999. 378 с.
6. Гаращук В. М. Контроль та нагляд у державному управлінні: монографія. Харків: Фоліо, 2002. 176 с.
7. Забарний Г. Г., Шкарупа В. К. Адміністративне право України : навчальний посібник. К., 2003. 212 с.

НАУКОВІ ПІДХОДИ ДО ПОНЯТТЯ «СУДДІВСЬКА КАР'ЄРА» З ПОЗИЦІЙ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА УКРАЇНИ

Ріхтер Владислав Володимирович,
здобувач наукового ступеня кандидата
юридичних наук Науково-дослідного
інституту публічного права

Поняття «кар'єра» в літературі визначається по-різному. З одного боку кар'єра – це суб'єктивно усвідомлені власні судження працівника про своє трудове майбутнє, очікувані шляхи самовираження й задоволення працею. З іншого боку – це планування та організація керівництвом підприємства планомірного горизонтального й вертикального просування працівника по системі посад або робочих місць. Тобто мова йде про розгляд кар'єри з позицій підприємства та з позицій працівника. Проте серед більшості визначень чітко визначити ті, які розглядають кар'єру тільки з позицій працівників, чи тільки з позицій підприємства практично не можливо [1, с. 155–159].

У вітчизняній психології до недавнього часу поняття «кар'єра» практично не використовувалася. В основному використовувалися такі терміни, як «професійний життєвий шлях», «професійна діяльність», «професійне самовизначення». Останніми роками в нашій країні став зникати негативний відтінок поняття «кар'єра». Зараз людина, що «робить кар'єру», розглядається швидше як та, що має орієнтацію на реалізацію особистого і професійного потенціалу. Кар'єра – це один із показників індивідуального професійного життя людини. Слово

«кар'єра» (фр. *carrière*) означає успішне просування в області суспільної, службової, наукової і іншої діяльності, рід занять, професію. Які критерії кар'єри, що вдалася? А критеріями кар'єри, що вдалася, є задоволеність життєвою ситуацією (суб'єктивний критерій) і соціальний успіх (об'єктивний критерій). Тобто об'єктивна, зовнішня сторона кар'єри – це послідовність займаних індивідом професійних позицій, а суб'єктивна, внутрішня сторона – це те, як людина сприймає свою кар'єру, який її спосіб професійного життя і власної ролі в ній [4, с. 28–32].

З позиції А. Кібанова, кар'єра – це поступове просування особистості в будь-якій сфері діяльності, зміна навичок, здібностей, кваліфікаційних можливостей і розмірів винагород, пов'язаних з діяльністю; просування вперед по одного разу обраному шляху діяльності, досягнення слави, збагачення [3, с. 307].

Як психологічне наповнення терміна «кар'єра» А. Бодалєв і Л. Рудкевич вказують на цілий ряд складових: характер цілей, які ставить людина, включаючись в один із видів діяльності, значимих для держави, громадянином якої вона є, і важливих для суспільства, членом якого вона є; систему мотивів, що спонукають людину виконувати діяльність, у більшій або меншій мірі корисну для держави й суспільства, а також доцільну за цими мотивами систему цінностей; ступінь актуалізації при здійсненні відповідної діяльності здібностей фахівця, що проявляються в конкретних вчинках і справах та свідчать про досягнутий рівень професіоналізму [2, с. 57]. Н. Проскурка підкреслює, що, як правило, виділяють два критерії успішної кар'єри – суб'єктивний і об'єктивний. Об'єктивно процес кар'єрного зростання можна оцінити за двома базовими параметрами: рух усередині організації і рух усередині професії. Частіше за все як основний параметр об'єктивного успіху розглядають просування по службовим сходам. Критерієм особистої суб'єктивної успішності може бути власна думка людини про те, чи досягла вона того успіху, якого прагнула. Важливим суб'єктивним моментом є залежність успіху від референтної групи, до якої людина себе відносить (вона як би служить критерієм успіху). У той же час суб'єктивна оцінка успіху пов'язана і із зовнішніми параметрами – тим, що для оточуючих є символами успіху (заробітна платня, престиж, покликання). Отже, професійна кар'єра впливає на формування життєвого шляху особистості її самореалізацію, є важливою та значимою для людини в її уявленні про себе та задоволеність життям в цілому [4, с. 28–32].

Сутністю успішної кар'єри державного службовця, на думку Л. Воронько, є позитивна динаміка професійного розвитку людини в контексті просування її по службі, що пов'язано з набуттям професіоналізму, досвіду і виявленням ділової активності в межах посади й передбачає реалізацію особистісного потенціалу, економічне зростання та досягнення відповідного статусу. До основних умов побудови успішної кар'єри державного службовця вчений відносить: розвиток і розширення організації, у якій працює державний службовець; чітку особистісно орієнтовану спрямованість державного службовця; наявність, формування та розвиток у нього необхідних якостей; визначення та дотримання ним правил, що формують певний стиль поведінки; здобуття державним службовцем професійної освіти в галузі державного управління; прихильність безпосереднього керівника до підлеглого [5].

Аналізуючи вищевикладене зазначимо, що, на наш погляд, суддівська кар'єра, з позиції адміністративного права, – це нормативно визначений процес становлення, зростання та завершення професійної діяльності судді, що поділяється на

внутрішньоорганізаційні етапи індивідуального розвитку судді в межах професійної спеціалізації та визначає правове становище судді у професійних та публічних правовідносинах.

Список використаних джерел:

1. Мішина С. В. Економічна сутність поняття "кар'єра". Вісник економіки транспорту і промисловості. 2014. Вип. 47. С. 155–159.
2. Бодалев А. А., Рудкевич Л. А. О содержательном наполнении понятия "карьера" и ее вариантах. Как становятся великими и выдающимися. Москва: Квант, 1997. С. 53–57.
3. Кибанов А. Я. Управление деловой карьерой персонала: учебник. Москва: ИНФРА-М, 1997. С. 298–307.
4. Проскурка Н. М. Професійна кар'єра як один із аспектів професійного розвитку особистості. Вісник Національного авіаційного університету. Серія: Педагогіка. Психологія.: зб. наук. пр. №2 (2009). Київ: «НАУ-друк», 2009. С. 28–32.
5. Воронько Л. О. Успішна кар'єра державного службовця: сутність, умови та фактори побудови. Державне управління: теорія та практика. 2013. № 1.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАК АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОЦЕСУ У СПРАВАХ СТОСОВНО ОСКАРЖЕННЯ РІШЕНЬ СУБ'ЄКТІВ ВЛАДНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ ЩОДО ПРИТЯГНЕННЯ ОСІБ ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Домусчі Людмила Василівна,
науковий співробітник Науково-
дослідного інституту публічного права

Однією з умов вступу України до Європейського Союзу є створення сучасної та неупередженої судової системи, яка буде направлена на захист прав, свобод та законних інтересів громадян та іноземців що проживають на території нашої держави. Це зумовило в 2014 році розпочати судову реформу для приведення її у такий стан, який задовольняв би європейські стандарти. Стосується це багатьох чинників, зокрема заборона впливу будь якої з гілок влади на судову, боротьба з корупцією та спрощення доступу громадян до судової системи.

Однак, часто буває так, що суб'єкти владних повноважень зловживають своїми правами по відношенню до пересічних громадян, тому вони змушені звернутися до суду, щоб захистити їх чи відновити.

Так, наприклад це стосується не досконалої проведеної реформи в поліції, оскільки не всі «стражі порядку» володіють процесуальними основами законодавства. І це тільки одна із найпоширеніших сфер в якій це часто трапляється, адже зловживання публічною владою є одним із поширених негативних факторів в Україні. Оскаржувати – це офіційно подавати скаргу у вищу інстанцію, протестуючи проти якого-небудь рішення, чийх-небудь дій і т. ін.

Тобто, оскарження рішень суб'єктів владних повноважень щодо притягнення осіб до адміністративної відповідальності в Україні полягає у поданні скарги до керівника органів державної влади дії або бездіяльності яких громадянин бажає оскаржити, або через подання позову до суду.

Конституція України регламентує наступне, зокрема в статті 8 зазначено, що в Україні визнається і діє принцип верховенства права. Звернення до суду для захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі